

Vtedy som si uvedomil, že na to mám.

(Rozprávanie)

„Pod', lebo tam neprídeme ani do západu slnka!“ volal na mňa kamarát Martin, keď si pripievňoval minerálku na batoh. To som si ešte odskočil na toaletu v miestnej reštaurácii, kde sme sa boli predtým posilniť.

„Idem!“ chvejúc sa som si skontroloval veci a trochu som sa natiahol. Prilba, okuliare, rukavice, batoh,... Nič som si nezabudol? Aha, ešte peňaženku! Martin nervózne prekračuje z nohy na nohu, ale iba krátku chvíľu. „Pod'me!“ vzdychol som si a naskočil som na bicykel. Šliapol som do pedálov, cítiac každé svalové vlákno na lýtkach. Ved' predsa stotridsať kilometrov na rozpálenom asfalte urobí svoje. Ešte štyri nemilosrdné kilometre boli pred naším cieľom. Prečo nemilosrdné? Ten, kto si niekedy skúsil vyšliapať dvadsaťpercentné stúpanie do kopca na bicykli, pochopí. Ale tento rok sme si náš tradičný výlet na Hostýn trochu „osladili“. Našou výzvou bolo prejsť cez tú ohnivú trasu bez jediného dotyku zeme vlastnými nohami.

Rozbehli sme sa. Zarezali sme sa do asfaltu ako nôž do masla. Doslova! Len si predstavte, aký je to pocit, keď prejdete iba desať metrov a ste tak zničení, ako keby ste odohrali futbalový zápas.

„Konečne sme vošli do lesa,“ poznamenal Martin. Ani som mu veľmi nerozumel, keď vyfukoval horúci večerný vzduch. Áno, stmievalo sa a v lese bola badateľne horšia viditeľnosť. Prinútilo ma to dať si dole okuliare, čo som zrejme nemal urobiť. Kvapky potu, ktoré sa držali nad okuliarmi, sa mi zošmykli priamo do očí. Utrieť si ich rukou? Ďalší zlý nápad! Vôbec som si neuvedomil, že aj z rukavíc by sa dal pot žmýkať. Oči ma rozpálili. Mal som ich v jednom ohni. Po pár minútach to bolo naozaj neznesiteľné. Obaja sme fučali, pozerali dolu na asfalt, potom dvihli zrak, aby sme sa presvedčili, že sme sa z miesta takmer vôbec nepohli... Stále, koldokola, presne tak, ako sa točili kolesá na našich bicykloch.

Okrem zásoby vody vo fľaši mi dochádzala aj motivácia. Vzdialenosť medzi nami sa nenápadne zväčšovala a zväčšovala, až kým mi Martin zmizol z dohľadu, keď prešiel zákrutou. Vzdať sa? Ani náhodou! A navyše, kto by chcel byť posledný?! Tieto myšlienky sa mi neustále vynárali z hlavy a niečo vo vnútri mojej mysle ma nútilo pokračovať ďalej. Týmto spôsobom som Martina onedlho dobehol.

„Aha, tu si!“ obzrel sa na mňa s úsmevom. Nebol to obyčajný úsmev. Čo sa za ním skrývalo, to presne neviem. Možno sa cítil komfortnejšie, keď som mu nedýchal na chrbát. Ale bolo mi to jedno. Trocha zdravej rivality nikomu neuškodí. Napokon, práve ona bola tým ťahačom, čo nás tlačil vpred. Je to iné, keď človek jazdí sám a nemá dôvod prekonávať seba samého.

Zákruta vľavo, zákruta vpravo,... Občas som mal pocit, že keby som zosadol z bicykla, stúpala by som rýchlejšie. Pamätajúc na našu výzvu som však podobné myšlienky musel nechať stranou.

„Koľko ešte?“ vyčerpane som sa ozval.

„Ešte tak polovica cesty,“ vyfúkol. Viac som sa nepýtal. Naozaj je náročné niečo vôbec povedať, keď máte ústa ako vyschnutú studňu. Pomaly si na končiare sadala tma a prvé svetlá dolu v dedine sa rozžiarili. Nebola veľká tma, len stromy v lese vytvárali taký dojem. Do čoho som sa to dal? Nestačí, že som šliapal 8 hodín pod priamou strelbou slnečných lúčov? A to nič nehovoriac o bolesti chrbta! To hej, dokonca aj môj sedací sval ma bolel už po niekoľkých desiatkach kilometrov od štartu. Koľko námahy sme vynaložili pri hľadaní opravovne bicyklov po tom, čo sa jednému klincu na ceste zapáčilo v Martinovej zadnej pneumatike. Popri mojich myšlienkach sa mi v žalúdku premiešavali rôzne suroviny. Pomaranč, mliečna ryža, jablko, paštétový rožok a možno aj zmrzlina. To sa už nepamätám. No čo už! Celú cestu sme boli viac-menej hladní, lebo sme nenarazili na nijaký dobrý obchod. Všetko sme si kúpili až tu, pod kopcom v Lidli. O dôsledkoch našej nerozvážnosti sa radšej zmieňovať nebudem.

Keď sa mi srdce chystalo vyskočiť z hrude, predstrel sa mi pred oči neobyčajný pohľad. Bolo to ono. Znamenie, že sa približujeme k cieľu. Krása krás, nádhera, skvost. Pozerať sa na matičku prírody z vtácej perspektívy – to sa nestáva často. V podstate sme vedeli, že keď sa dostaneme k tomu útesu, od zvonov Svatohostýnskej baziliky to už nebude ďaleko. Ozvali sa. Hodiny odbíjali ôsmu večer.

„Konečne sme tu!“ zakričal som si v duchu. Eufória radosti sa mi preliala celým telom. Myslel som, že vyplujem dušu. Totiž, vydychoval som sa ešte tak dvadsať minút na lavičke, ale ten pocit stál za to. Slnko sa červenalo a myslím, že sa radovalo spolu s nami. Celý deň nás sledovalo, a tak je svedkom toho, že sme si svoje predsavzatie naozaj splnili.

Celý ten kopčisko sme zvládli bez zosadnutia z bicykla, to znamená na jeden raz bez prestávky. Keď som sa psychicky a fyzicky pozbieral, uvedomil som si, čo som práve dokázal.

Nie, nebol to majstrovský saganovský špurt do cieľa, ale to vôbec nebolo podstatné. Zistil som, že to, čo sa hovorí o psychike človeka, je naozaj pravda. Mohol by som mať akýkoľvek super tréning, no bez psychickej kondície by to nebolo možné. Zmohol som sa na jediné:

„Bohu vďaka!“

Po chvíli sme sa stretli s naším strýkom, ktorý na Svatom Hostýne pôsobí ako jezuita. Potom, čo sme sa zvitáli, sme sa dali opäť do práce. Spotení a unavení sme pripravovali stan. Áno, stan! Čo by to bolo za dobrodružstvo bez poriadnej stanovačky!

„Ešte zatlačím 2 kolíky a bude to,“ ozval sa Martin. Čakala nás dlhá noc. Tvrdá a nepohodlná, ale to mám vtedy srdcia vôbec neťažilo.

Ján Zongor, 4.AG